

Времето си течеше, а Мара растѣше все по-хубава и по-хубара. Мълвата за нейната хубостъ скоро се прѣсна презъ деветъ страни въ десета.

Единъ день градскитѣ порти се разтвориха и дотърчаха на прашни коне, изморени, изплашени конници.

Загриженитѣ имъ лица носѣха лоша вестъ.

Народа изтрѣпна и мълкомъ при тѣхъ се стече да чуе.

— Лошо, братя! Много лошо иде! Диви, черни войски превалятъ Балкана и скоро ще дойдатъ на самъ. Милостъ къмъ никого нѣматъ: и младо и старо подъ ножа имъ мре.

Прекръсти се побѣлѣлиятъ патриархъ Евтимий и промълви:

— Господи, помилуй и закриляй бедния народъ!

И още не изрекълъ своята молитва, а отвънъ се чува тъпани, зурли и диви викове.

Народътъ изтрѣпна и въ мигъ се изкачи на градскитѣ стени.

Долу хиляди черни дяволи съ саби, а пжтя, до дето окото стигне, почернѣлъ отъ тоя мравунякъ.

Загриженъ царъ Шишманъ набързо за съветъ събра народа.

— Братя, не можемъ съ слабитѣ си сили устоя. Долу е най-страшниятъ отъ всички царе. Султанъ Мурада всѣки знае, че нищо не може го спрѣ.

— Тогава смъртъ, едва прошепна нѣкой.

Изведнѣжъ народътъ се раздвижи и Мара като слънце надъ него изгрѣ. Цѣла въ бѣла коприна съ злато тъкана, а коса ѝ, не коса, а паунови пера — въ свила блѣсти.

— Братко, азъ ще спася народа, тебе и царството дори!

Стариятъ Патриархъ Евтимий пристѣпи до нея, цѣлна я по челото и рече:

— Чедо, Богъ да те благослови!

Мара, се низко поклони и забърза къмъ градскитѣ стени. Народътъ като вдървенъ стои и отдадалече я гледа, отъ нѣщо се бои.